

ضمیمه A

یادداشت‌ها و مطالب توجیهی درباره تهیه گزارش کشورها

قوانین‌کنگره ایجاب می‌کند هر سال گزارش هائی در باره چگونگی رعایت حقوق بشر در هر کشور تهیه و ارائه شود. گزارش کشورها در مورد اعمال حقوق بشر در واقع معطوف به حقوق برسمیت شناخته شده بین‌المللی است که شامل حقوق مدنی و سیاسی و آنچه را که در اعلامیه جهانی حقوق بشر و نیز حقوق کارگران تصریح شده در بر می‌گیرد. این حقوق مسائلی چون منع شکنجه یا رفتارهای بی‌رحمانه، غیر انسانی یا تحقیرکننده را نیز در بر می‌گیرد. بازداشت خودسرانه، ناپدید کردن یا بازداشت پنهانی و سلب حق حیات، سلب آزادی، و امنیت فردی نیز از موارد دیگر در این گزارش است. علاوه بر آن بر حقوقی همچون حق برخورداری از آزادی‌هایی مانند آزادی بیان، تشکیل انجمن، گردهمایی مسالمت‌آمیز، تجمع مذهبی، بدون تبعیض و تمایز را تاکید دارد. افزون بر این، گزارش‌ها مسائل مرتبط به حقوق شناخته شده بین‌المللی کارگران را پوشش می‌دهد، از جمله حق داشتن آزادی تشکیل گروه و جمعیت، حق مذاکره و توافق جمعی، ممنوعیت کار قهری یا اجباری، وضعیت کار کودکان و حداقل سن برای استخدام کودکان، تبعیض در استخدام، و شرایط کار قابل قبول.

گزارش کشورها در مورد نحوه اعمال حقوق بشر، با بازنگری به اطلاعات موجود که از منابع مختلف و متعدد بدست آمده، تهیه می‌شود، از جمله اطلاعاتی که از سوی مقامات رسمی آمریکا و کشورهای خارجی، قربانیان حقوق بشری، مطالعات دانشگاهی و مراجع قانونگزاری، گزارش رسانه‌ها، سازمان‌های بین‌المللی و سازمان‌های غیردولتی (NGO) که رعایت حقوق بشر را پیگیری می‌کنند بدست آمده است. آنچه که بویژه شایسته ذکر است کمک‌های شایان سازمان‌های غیر انتفاعی یا غیردولتی (NGO) است، حال چه داخل یک کشور و چه آنهایی که مسائل بین‌المللی را دنبال می‌کنند.

گزارش کشورها مساله احترام به حقوق بشر در کشورهای خارجی و مناطق مختلف را در سراسر جهان در بر می‌گیرد. این گزارش‌ها پیامدهای حقوق بشری ناشی از اقداماتی که دولت آمریکا یا نمایندگان آن انجام داده‌اند را بررسی و یا ارزیابی نمی‌کند.

وزارت امور خارجه آمریکا برای پیروی از الزام‌کنگره مبنی بر ارائه گزارش رعایت حقوق بشر هر ساله در ماه ژوئیه دستورالعملی به هیئت‌های دیپلماتیک آمریکا ارائه می‌کند تا گزارش‌های به روز شده حقوق بشری را تا ماه سپتامبر و اکتبر تهیه کنند. وزارتخانه این گزارش‌ها را تا قبل از پایان سال به روز می‌آورد. چندین سازمان و اداره مرتبط در وزارت امور خارجه در تهیه این گزارش‌ها کمک می‌کنند، و دفتر دمکراسی، حقوق بشر، و کار پیش‌نویس‌نهایی گزارش هر کشور را تدوین می‌کند. وزارت کار

آمریکا گزارش مربوط به بخش ۷ را که راجع به حقوق کارگران است تهیه می کند. (برای جزئیات بیشتر به ضمیمه B مراجعه کنید).

وزارت امور خارجه آمریکا میکوشد گزارش ها جامع، بیطرفانه و یکسان در حیطة حقوق بشر تهیه و ارائه شوند. با وجود تعدد منابع و گوناگونی کشورها، ما تلاش می کنیم استاندارد گزارش های ما در سطح بالا باشد. به منظور تمرکز و تاثیرگذاری، گزارش ها تنها به چند نمونه که نمایانگر نقض فاحش حقوق بشر هستند اشاره می کنند و در اکثر موارد به پرونده های جنجالی اما حل نشده سال پیش می پردازند. در سال های اخیر، دستورالعمل سالانه وزارتخانه در مورد به روز کردن گزارش ها تغییر کرده است. از این به بعد، دیگر نیازی نیست تا اطلاعاتی در مورد ادعایی که نقضی در اجرای حقوق بشر نشده است، ارائه شود. یک مثال، حذف گزارش در مورد وضعیت و شرایط زندان هاست وقتی که هیچ ادعا و اتهامی در مورد شرایط نامناسب در زندان وجود ندارد. برای مثال، اگر اتهامی راجع به نبود آب آشامیدنی، نباشد، در این صورت لازم نیست گزارش ها حاوی اطلاعاتی در آن مورد باشد. ارائه اطلاعات زمانی ضروری است که ادعای اتهامی در مورد نبود آب آشامیدنی که نگرانی های مربوط به شرایط زندان را افزایش می دهد وجود داشته باشد. در چنین صورتی ارائه گزارش در این مورد ضروری است. این تغییر باعث شده است که گزارش ها صرفاً روی موارد گزارش شده نقض حقوق بشر تمرکز کنند و از جزئیات توصیفی معمولی خودداری کنند.

همچنین، وزارتخانه در دستورالعمل های سالانه تغییراتی داده که موجب تمرکز بیشتر روی گزارش های مربوط به نقض و پایمالی حقوق بشری شناخته شده بین المللی و همچنین اقدامات هر دولت در ارتباط با آن نقض ها و آزارها شده است.

برای مثال، چکیده هر گزارش اجرائی صرفاً روی گزارش های مربوط به نقض های فاحش حقوق بشری شناخته شده بین المللی در هر کشور تمرکز می کند. این گزارش ها شامل قتل فراقانونی، شکنجه، شرایط دشوار و تهدید آمیز زندان ها، و بدترین اشکال محدودیت های اعمال شده علیه آزادی بیان، آزادی اجتماع بشکل صلح آمیز، آزادی انجمن، مذهب و عقیده و همچنین جرایم خشونت آمیز برخاسته از تعصب و سایر اذیت و آزارهای مشابه است. این چکیده شامل بسیاری از موارد معمولی مانند تراکم جمعیت در زندان ها و تبعیض های اجتماعی نمی شود. در عین حال، این موارد در متن مفصل گزارشها درج می شوند.

در حالیکه ما به گزارش درباره شرایط اجتماعی، از جمله تبعیض که میتواند بر بهره مندی از حقوق بشر شناخته شده در عرصه بین المللی اثر بگذارد ادامه میدهم از میزان ارائه داده های آماری در هر یک از این بخشهای فرعی گزارش که آن شرایط را شرح میدهد کاسته ایم. در عصر اینترنت، اطلاعات بنیانی به

آسانی به دست میاید. ما به جای اینکه اطلاعات را در متن گزارشها تکرار کنیم، لینکهایی را بمنظور ارتباط با منابع مربوطه ارائه داده ایم. این لینکهها در ضمیمه C یکجا آورده شده اند.

ارزیابی اعتبار گزارشهای نقض حقوق بشر و تعدیات کماکان دشوار است. اکثر دولتها و گروه های اپوزیسیون انکار میکنند که مواردی از نقض حقوق بشر را مرتکب میشوند و گاهی برای کتمان هر گونه خطا به هر کاری دست می زنند. ممکن است در مورد خطاها ها و تعدیات ادعا شده کمتر شاهد عینی وجود داشته باشد. شاهدان غالباً مرعوب میشوند یا مقامات مانع از آن میشوند که اطلاعات خودشان را گزارش کنند. از سوی دیگر، افراد و گروه های مخالف دولت ممکن است این انگیزه را داشته باشند که سواستفاده های ساختگی را با گزافه گویی ارائه دهند. بر همین اساس برخی دولتها ممکن است خلافهایی را که به گروه های مخالف نسبت میدهند تحریف کرده یا در توصیف آن مبالغه کنند. وزارت امور خارجه میکوشد آن گروه ها (برای مثال، نیروهای دولتی) یا افرادی را که شواهد موجود نشان میدهد در نقض یا اجحاف نسبت به حقوق بشر درگیر بوده اند را شناسائی کند.

بسیاری از دولت هایی که ادعا میکنند بطور اصولی حقوق بشر را مراعات میکنند ممکن است دستورهای پنهانی بدهند یا بطور سر بسته تخلفات و سواستفاده ها را نادیده بگیرند. بنابراین، گزارشها فراسوی بیان سیاست یا نیت رسیدگی به آنچه که دولت عملاً برای حمایت از حقوق بشر و ترویج حس مسئولیت انجام می دهد رفته تا جاییکه بعنوان مثال مشخص میکند آیا مسئولان نقض حقوق بشر محاکمه یا مجازات شده اند یا خیر.

گزارشها به ارائه حقایق مربوط به مسائل حقوق بشری می پردازند. برغم اصطلاحاتی که در متن بکار برده می شود، این گزارشها از نتیجه گیری قانونی و یا تفسیر حقوق بین المللی و یا حقوق محلی خودداری می کنند.

گهگاه گزارشها اظهار می کنند که یک کشور حقوق افراد را «عموما مراعات می کند». وزارت امور خارجه عبارت «عموما مراعات می کند» را به کار میبرد زیرا حراست و پیشبرد حقوق بشر یک امر پویا و متحول است. نمیتوان، حتی در بهترین شرائط، با اطمینان کامل گفت که هر دولتی این حقوق را همیشه بدون کم و کاست مراعات میکند. از اینرو کاربرد عبارت «عموما مراعات می کند» یک عبارت استاندارد است برای توصیف کشورهایی که تلاش دارند حقوق بشر را به معنای کامل تشویق و ترویج کنند و از اینرو بالاترین سطح احترام به حقوق بشر است که این گزارشها در نظر میگیرند.

چون وزیر امور خارجه برخی گروه ها یا سازمان های خارجی را «سازمان های تروریستی خارجی» (FTO) میخواند این گزارشها تنها آن گروه هائی را «تروریست» معرفی میکند که نامشان در فهرست کنونی وزارت امور خارجه ذکر شده است.

مطالب زیر در مورد بخش های مشخص در گزارش هر کشور، یک نمای کلی از مشکلات عمده مطرح شده را فراهم می آورد، اما هدف این نبوده تا یک توصیف جامعی بدست دهد.

محروم ساختن خودسرانه از حیات و دیگر قتل های غیر قانونی یا دارای انگیزه های سیاسی: شامل قتل هائی که به دستور دولت ها صورت می گیرد یا مجازات افراد توسط دولت ها بدون محاکمه عادلانه و ضمانت های استیناف نهائی، بخصوص هنگامیکه ادله مربوط به انگیزه سیاسی وجود دارد. این بخش همچنین نمونه های روشنگر و شناخته شده قتل ها توسط پلیس یا نیروهای امنیتی و مرگ های ناشی از استفاده قوه قهریه بیش از اندازه یا سایر بدرفتاری های مغایر با تعهدات حقوق بشری، از جمله برخورداری افراد از حقوق مساوی در برابر قانون، را شامل میشود.

این بخش در حالی که بطور کلی مرگ در جریان نبرد و قتل ها توسط عوامل غیر دولتی مانند جنایتکاران را شامل نمی شود، در عین حال شامل قتل های انجام گرفته توسط بازیگران و عواملی مانند گروه های اپوزیسیون، تروریست ها، یا قتل های گسترده توسط گروه های بزهکار می شود. گزارش ها مرگ در بازداشت را به دلیل شرایط ناهنجار مندرج در بخش فرعی 1.c، تحت عنوان شرایط زندان و بازداشتگاه، شامل می شود. برای مثال، قتل ها توسط گروه های تروریستی پس از اینکه دولتها سو استفاده می کنند تحت پوشش قرار می گیرد. در بخش فرعی گزینه ای 1.g، که برای کشورهائی که در آنها مناقشه های داخلی عمده ای وجود دارد بکار می رود، گزارش ها قتل افراد غیر رزمی و مرگ های ناشی از استفاده ناجای زور توسط نیروهای دولتی، کسانی که از جانب دولت عمل می کنند، یا نیروهای اپوزیسیون را در بر می گیرد.

ناپدید شدن: مواردی را در بر می گیرد که در آن امکان دارد دولت در بازداشت، ربودن، یا ناپدید شدن قربانی دست داشته باشد و از قبول مسئولیت محل اقامت یا سرنوشت قربانی سر باز می زند. این شامل مواردی که در آنها قربانیان هنوز پیدا نشده اند نیز می شود. مواردی که نهایتاً در پی کشف اجساد مفقود شدگان قتل های سیاسی طبقه بندی می شوند در بخش قبلی قرار می گیرند، در حالی که افرادی که در نهایت معلوم شود دستگیر شده اند یا در بازداشت بوده اند، ممکن است در بخش فرعی 1.d، زیر دستگیری یا بازداشت خودسرانه گنجانده شوند.

شکنجه و دیگر رفتار یا مجازات بی رحمانه، غیر انسانی، یا تحقیر کننده: شکنجه، آنگونه که در ماده اول کنوانسیون علیه شکنجه تعریف شده، «هر عملی است که به عمد باعث درد یا رنج شدید، جسمی یا روانی، بر شخصی برای مقاصدی مانند گرفتن اطلاعات از او یا شخص ثالث، یا اعتراف، وارد آورد. او را برای هر عملی که او یا شخص ثالث مرتکب شده، یا مظنون به ارتکاب آن است، یا ارباب او یا شخص ثالث، یا به هر دلیلی بر پایه هر نوع تبعیض». و رفتار یا مجازات بی رحمانه، غیر انسانی و تحقیر کننده، که به تحریک، یا با رضایت یک مقام رسمی یا فرد دیگری که در یک موقعیت رسمی عمل می کند، صورت گیرد. بخش فرعی در باره اتفاقات گزارش شده بحث می کند بدون تجزیه و تحلیل این که آیا در تعریف دقیق می گنجد یا نه، و کار بردهای گزارش شده قوه قهریه جسمانی یا شکل های دیگر آزار را که ممکن است شکنجه تلقی نشود اما بی رحمانه، غیر انسانی و تحقیر کننده است شامل میشود. افزون بر این، این بخش شرایط زندان و بازداشتگاه و مرگ ها در چنین تاسیساتی را به دلیل شرایط نامطلوب یا بد رفتاری، در بر می گیرد. گزارش های مربوط به طرح های بهره برداری و آزار جنسی توسط نیروهای صلحبان سازمان ملل متحد یا چند ملیتی در این بخش فرعی می گنجد و در گزارش هر کشوری که آزار در آن صورت گرفته است. و در گزارش کشوری که مهاجم به آن تعلق دارد قرار می گیرد. همچنین عمل ارباب توسط عوامل کشوری را که در نیروی پاسدار صلح مشارکت دارد شامل می شود.

دستگیری یا بازداشت خودسرانه: مواردی را شامل می شود که در آنها بازداشت شدگان مجرم بطور خودسرانه و رسماً در حضانة دولت قرار دارند بدون آنکه اتهامی به آنها وارد شده باشد یا، اگر هم متهم شده اند، بدون آنکه فوراً در برابر یک مرجع قضایی که قدرت بازداشت بدون محاکمه برای مدت زمان محدودی داشته باشد آورده شوند. این بخش همچنین بخش های فرعی در باره نقش پلیس و دستگاه امنیتی، روند دستگیری و بازداشت خارج از نظام قضائی، و هر عفو عمومی که ممکن است در جریان سال اعلام شده باشد را در بر می گیرد.

محرومیت از محاکمه علنی عادلانه: توضیحاتی در این باره که آیا يك نظام قضائی مستقل، بی طرف و عاری از فساد یا نفوذ سیاسی وجود دارد و آیا محاکمات عادلانه و علنی است و مجرمین را از حد اقل ضمانت های شناخته شده بین المللی به عنوان عواملی لازم برای دفاع جزائی برخوردار می سازد (به کوتاهی در برگزاری محاکمه در بخش بالا اشاره شده).

بخش فرعی زندانیان سیاسی و بازداشتی های، افرادی را در بر می گیرد که به دلیل باورهای سیاسی یا ابراز نارضایی یا بیان خالی از خشونت مجرم شناخته شده، زندانی یا بازداشت شده اند، به ویژه بر اساس اتهامات گسترده که به قصد جلوگیری از برخورداری از حقوق بشر یا آزادی های اساسی وارد می شود.

بخش فرعی دادرسیهای مدنی و ترمیم مربوط به دسترسی به یک دادگاه مستقل و بی طرف یا هر مرجع قانونی دیگر که توانایی ترمیم حال چه جبران خسارات و یا توقف تجاوزات حقوق بشری را داشته باشد. بخش گزینه ای استرداد اموال هنگامی مشمول می شود که در آن یک دولت نمی تواند بطور منظم دستورات دادگاه را در مورد استرداد یا جبران خسارت ناشی از ضبط اموال خصوصی بر اساس قوانین محلی را اجرا کند. مقصود از این بخش این نیست که در باره ادعاهای فردی بحث یا آنها را ارزیابی کند.

تلافی جویی با انگیزه سیاسی علیه افراد ساکن خارج از کشور (اگر مورد داشته باشد): این بخش جدید در گزارش های سال ۲۰۱۹ شامل اطلاعات باورنکردنی در باره کشوری است که، در جریان سال، سعی کرد از ابزارهای پلیس بین المللی، مانند سیستم های اینترپل، برای اقدامات تلافی جویانه با انگیزه های سیاسی علیه افراد استفاده کند و اطلاعات در باره کوشش های دارای انگیزه های سیاسی توسط یک کشور برای وارد آوردن فشار دوجانبه بر کشور دیگر با هدف وادار کردن آن کشور برای دست زدن به اقدامی علیه یک فرد، مانند اعمال فشار سیاسی برای استرداد دشمنان صوری در کشورهای دیگر.

مداخله خودسرانه یا غیر قانونی در زندگی شخصی، خانواده، خانه، یا مکاتبات: این موضوع را در بر می گیرد که آیا مقامات دولتی بدون مجوز تشکیلات قضائی یا نهادهای مناسب دیگر وارد خانه ها شده اند یا نه، و این که آیا دولتی خود سرانه و غیر قانونی به مکاتبات یا اطلاعات شخصی دست یافته و یا جمع آوری کرده و بکار برده یا نه (مانند هدف گرفتن افراد براساس استفاده از حقوق انسانی خود) یا بدون مجوز قانونی مربوط. این بخش همچنین به بررسی این موضوع می پردازد که آیا دولت ها قوانین، مقررات، یا روش هایی که آنها را قادر می سازد از فناوری برای کنترل افراد بطور خودسرانه یا غیر قانونی استفاده کرده و یا میکنند یا نه، و آیا این که دولت ها از قوانین «امنیت» ملی برای زیر نظر داشتن خودسرانه یا غیر قانونی افراد استفاده می کنند. در صورت لزوم این بخش همچنین گزارش می دهد که آیا سیستم های خبرچینی بکار رفته یا نه و آیا مقامات اعضای خانواده را بابت تخلفاتی که گویا بستگانشان مرتکب شده اند مجازات کرده اند یا نه.

بدرفتاری ها و سوء استفاده های حساس اما غیر محرمانه در مناقشات داخلی: این بخش فرعی فقط در مورد کشورهایی بکار می رود که مناقشه داخلی عمده ای را تجربه می کنند و بدرفتاری های گزارش شده را در چنین شرایطی توصیف میکنند. گزارش هایی در باره قتل های غیر قانونی در وضعیت و شرایط مناقشه داخلی عمده را شامل می شود. این بخش فرعی همچنین گزارش های بدرفتاری، از جمله

ربودن ، علیه غیر نظامیان توسط اعضای نیروهای مسلح، گروه های دیگری که ممکن است از دولت حمایت کنند اما امکان دارد مرتکب بد رفتاری نیز بشوند، یا گروه هایی در اوپوزیسیون سیاسی را در بر می گیرد. در این بخش فرعی هر گزارشی در باره استفاده غیر قانونی از کودک سربازان توسط نیروهای دولتی یا دیگر گروه های مسلح سازمان یافته مورد بحث قرار می گیرد. همچنین گزارش های حملات به تاسیسات مراقبت های پزشکی و بهداشتی، کارگران، آمبولانس ها یا بیماران را شامل می شود. این بخش فرعی همچنین به گزارش های مربوط به هر محدودیتی بر تاسیسات یا سرویس های پزشکی و درمانی در وضعیت مناقشه داخلی عمده می پردازد.

آزادی بیان، از جمله برای رسانه ها: این موضوع ارزیابی می شود که آیا به آزادی بیان، از جمله برای اعضای رسانه ها، احترام گذاشته می شود یا نه و توصیف هرگونه محدودیت مستقیم یا غیر مستقیم ، شامل ارباب روزنامه نگاران و سانسور. یک بخش فرعی در آزادی اینترنت بحث در باره کنترل یا محدودیت ها در استفاده از آزادی بیان در اینترنت، از جمله آزادی جستجو، دریافت، یا انتقال اطلاعات، عقاید و نظریات را در بر می گیرد. بخش فرعی دیگر، با عنوان آزادی آکادمیک و رویدادهای فرهنگی، اطلاعات در باره محدودیت ها، ارباب، و سانسور در این زمینه ها را پوشش می دهد.

آزادی گردهمایی مسالمت آمیز و تشکیل انجمن: توانایی افراد در ایجاد ارتباط با دیگران (بعنوان مثال از طریق احزاب سیاسی) برای بیان این آزادی ها را ارزیابی می کند. به مواردی از کوتاهی دولت در صدور مجوز برای تشکیل جلسات و برپایی تظاهرات ، و نیز اطلاعاتی در باره توانایی انجمن های تجاری، نهادهای حرفه ای، سازمان های غیر دولتی، و گروه های مشابه برای ثبت، ادامه روابط، یا وابستگی به نهادهای بین المللی شناخته شده در حوزه های آنها می پردازد. بخش ۷، حقوق کارگران، در باره حق کارگران برای تشکیل انجمن، سازماندهی، یا حق مذاکره جمعی بحث می کند.

آزادی مذهب: ارتباط با وزارت امور خارجه از طریق هایپرلینک در مورد گزارش آزادی بین المللی مذهب را ارائه می کند. اطلاعات در باره یهود ستیزی نیز در بخش ۶ زیر همین عنوان قرار می گیرد.

آزادی سفر و تحرک: در مورد اینکه دولت ها شهروندان را تحت چه شرایطی تبعید می کنند، و تحت چه شرایطی؛ مسافرت در داخل و خارج ، از جمله برای زنان یا اعضای اقلیت ها را محدود می سازند، و گذرنامه ها را لغو می کنند بحث می کند. شامل بخش های فرعی در باره افرادی که در داخل آواره شده

اند (اگر مورد پیدا شود)، محافظت از آوارگان (اگر مورد پیدا شود)، و افراد بدون وطن را (اگر مورد داشته باشد) می‌شود. آنگونه که در کنوانسیون سال ۱۹۵۱ مربوط به وضعیت آوارگان و پروتکل ۱۹۶۷ آن تعریف شده، آوارگان عموماً افرادی خارج از کشور زادگاه خود یا، اگر بدون کشور، خارج از کشوری که قبلاً در آن اقامت داشتند، هستند، که قادر نیستند یا نمی‌خواهند به آن کشور بازگردند، بر اساس هراس از آزار و تعقیب به دلایل مرتبط با نژاد، مذهب، ملیت، عضویت در یک گروه اجتماعی ویژه، یا عقاید سیاسی. زیرا در برخی از اسناد منطقه‌ای، مانند اعلامیه کارتاجنا در باره آوارگان، واژه آواره همچنین ممکن است به افرادی اطلاق شود که از کشورشان گریخته‌اند زیرا زندگی، ایمنی، یا آزادی آنها از جمله با تهدید خشونت عمومی یا مناقشه داخلی رو برو بوده است. بخش فرعی حفاظت از آوارگان بد رفتاری و تبعیض علیه آوارگان و پناهجویان را در بر می‌گیرد. همچنین میزان کمک دولت به آوارگان و حفاظت از آنها را بررسی می‌کند، از جمله حفاظت در برابر بازگرداندن اجباری، تامین حفاظت موقت، و حمایت برای بازگشت داوطلبانه، فرصت‌های ادغام دراز مدت، و اسکان مجدد در کشوری دیگر.

«حفاظت علیه تسویه حساب» اشاره به این دارد که آیا دولت از (۱) اخراج یا بازگرداندن یک آواره به هر شکلی به مرزهای مناطقی که در آنجا زندگی می‌کرده که آزادی و یا زندگی آنها براساس نژاد، مذهب، ملیت، باور سیاسی مورد تهدید بوده خودداری کرده، یا (۲) اخراج، بازگرداندن و یا استرداد به کشوری دیگر با زمینه‌های معتبر که می‌تواند شخص را در معرض خطر شکنجه قرار دهد.

بخش فرعی در باره اشخاص بی‌وطن به این موضوع می‌پردازد که آیا یک کشور ساکنانی دارد که قانوناً بی‌وطن هستند (بر اساس قوانین هر حکومتی بعنوان اتباع شناخته نمی‌شوند) یا بی‌وطن غیر رسمی (هیچ کشوری آنها را بعنوان تبعه برسمیت نمی‌شناسد حتی اگر این افراد بر اساس قوانین یک کشور خاص ادعای ملیت داشته باشند). گزارش بررسی می‌کند که آیا دولت قوانین و سیاست‌هایی را برای دادن فرصت کسب تابعیت بر یک اساس خالی از تبعیض به چنین اشخاصی بگونه‌ای موثر اجرا کرده است یا نه. بخش فرعی، از جمله، به بررسی این موضوع می‌پردازد که آیا خشونت یا تبعیض علیه اعضای جمعیت‌های بی‌وطن ساکن در استخدام، آموزش، مسکن، خدمات بهداشتی، ثبت ازدواج یا تولد، دسترسی به دادگاه، یا تملک بکار رفته است.

مشارکت در روند سیاسی: در این باره بحث می‌کند که آیا قانون شهروندان را قادر می‌سازد دولت خود را در انتخابات آزاد و عادلانه بر اساس حق رای فراگیر و مساوی انتخاب کنند یا نه و آیا شهروندان عملاً

قادر هستند در اداره امور عمومی عاری از تبعیض یا محدودیت غیر منطقی شرکت کنند یا نه. بخش های فرعی انتخابات و مشارکت سیاسی و مشارکت زنان و اقلیت ها این موضوع را ارزیابی می کند که انتخابات آزاد و عادلانه است، از جمله اینکه آیا زنان و اقلیت ها فرصت داشته اند تا در انتخابات بر اساس فرصت برابر شرکت کنند.

فساد و نبود شفافیت در دولت: اتهامات فساد در قوه مجریه، مقننه و قضائیه دولت و اقداماتی که برای مبارزه با آن صورت گرفته را بررسی می کند. این بخش همچنین به این موضوع می پردازد که آیا مقامات منتخب یا منتصب باید وضعیت مالی خود را بصورت شفاف منتشر کنند یا نه.

نگرش دولت در باره تحقیقات بین المللی و غیر دولتی در موارد نقض حقوق بشر: بحث می کند که آیا دولت به گروه های محلی حقوق بشر اجازه می دهد آزادانه فعالیت کنند یا نه (از جمله با موافقت با تحقیقات و انتشار یافته گروه ها در مورد اتهامات نقض حقوق بشر)، یا این گروه ها هدف تلافی جویی دولت یا نیروهای دیگر هستند، یا مقامات دولت به نگرش های آنها پاسخ می دهند. این بخش همچنین در این باره بحث می کند که آیا دولت به نهادهای خارجی (شامل سازمان های حقوق بشری، سازمان های بین المللی، و دولت های خارجی) که به تحولات حقوق بشری در کشور علاقه مند هستند اجازه دسترسی به منابع مورد نظرشان را می دهد و با آنها همکاری می کند. در باره کارهای کمیسیون های حقوق بشر ملی، کمیسیون های پارلمانی، و مناسبات با سازمان های بین المللی حقوق بشری گزارش می دهد.

تبعیض، آزارهای اجتماعی، و قاچاق افراد: حاوی بخش های فرعی در باره زنان، کودکان، یهود ستیزی، قاچاق اشخاص، معلولین، اعمال خشونت، تبعیض، آزارهای دیگر بر پایه گرایش جنسی و هویت جنسیتی است. اگر عملی باشد، همچنین بخش های گزینه ای در مورد اقلیت های ملی/ نژادی/ قومی، مردم بومی، اچ آی وی و بدنامی اجتماعی ایدز، دیگر شکل های خشونت اجتماعی یا تبعیض، و پیشبرد اقدامات تبعیضی را شامل می شود. این بخش به موارد آزار و تبعیض که در جای دیگر گزارش بحث نمی شود می پردازد، و بر خشونت یا تهدید خشونت علیه چنین افراد و قوانین، مقررات، و اعمال حکومت در محروم ساختن یا جلوگیری از دسترسی برابر به استخدام، آموزش، مراقبت های پزشکی، یا دیگر مزایای دولتی برای اعضای گروه های مشخص تمرکز دارد. البته، اگر به گزارش بد رفتاری- توسط زنان، کودکان، دگر باشان جنسی، و اعضای گروه های دیگر - اغلب عاملی در نبود گزارش کامل در باره موارد آزار است. برای پرهیز از تکرار، ما این نکته را هر زمانی که به یک موضوع خاص می پردازیم عنوان نمی

کنیم، اما خوانندگان باید آگاه باشند که در این نوع آزارها و بد کرداری ها در تمام کشورها و فرهنگ ها عامل عمده ای است. (گزارش های وضعیت رعایت حقوق بشر در کشورها، زیر بخش های مناسب، به اتهامات آزار و بد رفتاری توسط دولت یا نیروهای اپوزیسیون می پردازد، مانند قتل، شکنجه و دیگر اشکال خشونت، یا محدود ساختن حقوق رای دادن یا آزادی بیان که علیه گروه های مشخص تبعیض روا می دارد.)

بخش فرعی مربوط به زنان درباره خشونت علیه زنان بحث می کند، مانند خشونت خانگی، تجاوز، ختنه زنان، مرگ بر سر جهیزیه، و «قتل های ناموسی». اطلاعات شامل تحمل دولت در باره چنین اعمالی، و کوشش برای جلوگیری و نیز حدود دسترسی زنان به فرصت اقتصادی برابر و حفاظت از تبعیض و آزار جنسی است. یک بخش فرعی اجبار در کنترل جمعیت تمرکز قبلی از «حقوق زاد و ولد» و مسایل سلامت روانی را تغییر می دهد برای رعایت قوانین امریکا که ایجاب می کند ما اقدامات اجباری تنظیم خانواده، مانند سقط جنین اجباری یا عقیم سازی غیر داوطلبانه را گزارش دهیم. تمرکز ما بر عمل اجباری دولت است، و بنابراین ما به مواردی که در آن اعضای خانواده یا شریک زندگی ممکن است کسی را برای سقط جنین زیر فشار بگذارد نمی پردازیم.

بخش فرعی مربوط به کودکان در باره ازدواج های زودرس و اجباری و بهره برداری جنسی از کودکان بحث می کند، همچنین دسترسی به آموزش و مراقبت های پزشکی، و خشونت یا آزارهای دیگر علیه کودکان، و نیز مسایل دیگر را بحث می کند.

بخش فرعی در باره یهود ستیزی در باره فعالیت های ضد یهود بحث می کند. بخش 2.c در باره آزادی مذهب هایپیر لینکی را ارائه می دهد که تازه ترین گزارش آزادی بین المللی مذهب، را می توان پیدا کرد همچنین شامل مطالبی در باره یهود ستیزی نیز می شود.

بخش فرعی قاچاق افراد حاوی هایپیر لینکی به تازه ترین گزارش وزارت امور خارجه در مورد قاچاق افراد ارتباط دارد.

بخش فرعی مربوط به معلولین تبعیض علیه افراد دارای ناتوانی های جسمی، روانی یا عقلانی، در استخدام، آموزش، و دیگر خدمات دولتی می پردازد. بخش فرعی اعمال خشونت، تبعیض، و آزارهای دیگر بر مبنای گرایش جنسی یا هویت جنسی به قوانینی اشاره دارد که به تخلفات مرتبط با فعالیت جنسی میان یک جنس، و خشونت یا تبعیض در کالاها و خدمات اساسی علیه اینگونه اشخاص و اقدام دولت به تحقیق و تنبیه اینگونه اعمال مربوط میشود.